

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 29^η Ἰουνίου/12^η Ἰουλίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἱεράν Μονήν, τὴν εὕρισκομένην εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν πόλιν κατερειπωμένην σήμερον εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης.

Τὸν Ναὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης ἀνήγειρεν ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανὸς περί τό 1935, συνετήρησε δέ μετὰ το 1967 ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πέτρας Γερμανός, ἀνεκαίνισε δέ καὶ ἀνέδειξε τοῦτον ὁ νῦν ἐπιστάτης μοναχὸς Εἰρήναρχος, ἀγιογράφησας τοῦτον βυζαντινῇ τῇ τέχνῃ.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὸν ἀπόστολον Πέτρον, ἀδελφὸν τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου, καταγόμενον ἐκ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἀκολουθήσαντα ἐξ ἀρχῆς τὸν Κύριον, ἀρνηθέντα τοῦτον κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ πάθους, μετανοήσαντα ὅμως ἅμα τῇ ἀλεκτροφωνίᾳ καὶ πάλιν γενόμενον δεκτὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου μετὰ τὴν Ἀνάστασιν διὰ τοῦ «Πέτρε φιλεῖς με;» καὶ γενόμενον αὐτόν Ἀπόστολον καὶ μάρτυρα τοῦ Κυρίου, κηρύξαντα Αὐτόν καὶ τό ἔργον Αὐτοῦ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Πόντου, Κιλικίας καὶ ἄλλαχού.

Ἡ ἐκκλησία τιμᾷ ὡσαύτως τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὡς πρώην διώκτην, κληθέντα ὑπὸ τοῦ Κυρίου δι' ὀράματος εἰς τὴν πορείαν πρὸς Δαμασκόν, ἀνταποκριθέντα εἰς τὴν κλῆσιν, ἀναδειχθέντα σκεῦος ἐκλογῆς καὶ κηρύξαντα τὸν Χριστόν ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους εἰς τὸν Μεσογειακὸν χῶρον ἕως καὶ Ρώμης καὶ διακριθέντα εἰς Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν.

Πρὸς τιμὴν τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων τούτων ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἱεράν Μονήν, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, ψάλλοντος τοῦ μοναχοῦ Νικολάου καὶ μετεχόντων ὀλίγων πιστῶν, λόγῳ τῆς ἐξάρσεως καὶ πάλιν τοῦ COVID 19.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε τό κάτωθι κήρυγμα:

«Τῶν Ἀποστόλων ἅπαντες, τὴν κορυφὴν ὑμνήσωμεν, Πέτρον καὶ Παῦλον τοὺς θείους τῆς οἰκουμένης φωστῆρας, τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας, δογματῶν τοὺς ἐκφάντορας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, καὶ καθαιρέτας τῆς πλάνης», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ πάνσεπτός τοῦ ἁγιολέκτου ζεύγους τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου

ἐπιδημήσασα ἑορτή συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ προσκυνηματικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Καπερναούμ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καὶ δοξολογικῶς τιμήσωμεν τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην.

Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ κορυφαῖοι Πέτρος καὶ Παῦλος, πλήρεις Πνεύματος ἁγίου καὶ θείας Χάριτος γενόμενοι, διεκρίθησαν τῶν συναποστόλων αὐτῶν διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα ἔνθεον αὐτῶν ζῆλον ἅφ' ἑνός καὶ διὰ τὴν σωτηριώδη θεολογικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἅφ' ἑτέρου.

Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος διὰ μὲν τοῦ Πέτρου: «οὐ σὰρξ οὐδέ αἷμα σοι, ἀλλ' ὁ Πατήρ ἐνέπνευσε, τὸν Χριστὸν θεολογεῖν, Υἱὸν Θεοῦ ἀληθινόν, Ἀπόστολε Πέτρε». Διὰ δέ τὸν Παῦλον: «Νῦν οὐδαμῶς ἐν αἰνίγματι οὐδέ ἐν ἐσόπτρῳ Χριστός σοί ὁπτάνεται, πρὸς πρόσωπον δέ μᾶλλον ὁρᾶται πρόσωπον, τελείαν σοι τὴν γνῶσιν ἀποκαλύπτων τῆς θεότητος».

Τό γεγονός τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἔνθα ὁ Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ μὲν Πέτρῳ: «Μακάριος εἰ Σίμων Βαριωνᾶ... κἀγὼ δέ σοί λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι Ἰδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16, 17-18). Τῷ δέ Παύλῳ: «Σαοῦλ, Σαοῦλ τί μέ διώκεις; Εἶπε δέ [Σαοῦλ], τίς εἶ Κύριε; ὁ δέ Κύριος εἶπεν· ἐγὼ εἰμι Ἰησοῦς, ὃν σύ διώκεις· ... εἶπε Κύριος πρὸς Ἀνανίαν τῷ μαθητῇ αὐτοῦ: πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος [ὁ Παῦλος] τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ», (Πράξ. 9, 4-15).

Τό πνευματικόν καὶ ἠθικόν μεγαλεῖον «τῆς πέτρας τῆς πίστεως», δηλονότι τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ «σκεύους τῆς ἐκλογῆς», τουτέστιν τοῦ Παύλου, καταδείκνυται εἰς δύο τινά. Πρῶτον, οἱ ἅγιοι οὗτοι Ἀπόστολοι ἐγένοντο αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες τῶν ἀθεάτων μυστηρίων τῆς δόξης τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Οὐ γάρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γεννηθέντες τῆς Ἐκείνου μεγαλειότητος», (Β' Πέτρ. 1, 16), λέγει ὁ Πέτρος. «Ἐλεύσομαι γάρ εἰς ὁπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου... καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν. Ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ρήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι», (Β' Κορ. 12, 1-4), ὁμολογεῖ ὁ Θεῖος Παῦλος.

Ἐπὶ πλέον δέ τό κήρυγμα τῆς ξυνωρίδος τῶν ἁγίων ἡμῶν Ἀποστόλων, εἰς πάντα τὰ ἔθνη κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Ματθ. 28,19), ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, καθὼς τοῦτο καταγγέλλεται ὑπὸ τοῦ Παύλου: «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3, 27). Τοῦτο ὑποδηλοῖ ὅτι τό ἀποστολικόν κήρυγμα εἶναι κήρυγμα μετανοίας, δικαιοσύνης καὶ ἁγισύνης εἰς Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα.

Ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εὐγνωμόνως καὶ χρεωστικῶς τιμᾷ ἰδιαιτέρως τούς πρωτοκορυφαίους Ἀποστόλους, διότι οὗτοι ἐξόχως καὶ ἀποφασιστικῶς συνέβαλον εἰς τὴν ἵδρυσιν «τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἑθνῶν», τουτέστιν τῶν λαῶν τῶν μὴ γνωριζόντων τὴν ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ καὶ τῷ προφῆτῃ Μωϋσεῖ ἀποκαλυφθεῖσαν ἠθικὴν Μονοθεϊστικὴν θρησκείαν. Ἀκούσωμεν τοῦ Πέτρου λέγοντος ἐν τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις

Ἀποστολικῇ Συνόδῳ: «Ἀναστάς Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· ἄνδρες ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ' ἡμερῶν ἀρχαίων ὁ θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέξατο διὰ στόματός μου ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ πιστεῦσαι. Καὶ ὁ καρδιογνώστης θεὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς δούς αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ ἡμῖν», (Πράξ. 15, 7-8). Ὅσον δέ ἀφορᾷ εἰς τὸν Παῦλον, οὗτος ἐξελέγη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ εἰπόντος: «σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἔστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον τῶν Ἐθνῶν», (Πράξ. 9,15). Εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν του ὁ Παῦλος, ἐπιστέλλων ἀσπασμούς καὶ χαιρετισμούς εἰς τοὺς συνεργούς αὐτοῦ λέγει: «Ἀσπάσασθε τοὺς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ... οἷς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Ἐθνῶν».

Εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτῶν ὁ Πέτρος ἰδιαίτερος καὶ ὁ Παῦλος ἀναπτύσσουν θεολογικῶς τὸν θεανθρώπινον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας ὡς οἴκου πνευματικοῦ τοῦ Χριστοῦ ὄντος ἀκρογωνιαίου λίθου κατὰ Πέτρον, (Α' Πέτρ. 2, 4-5) καὶ ὡς σώματος Χριστοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ κεφαλῆς αὐτῆς κατὰ Παῦλον: «Καὶ αὐτόν [τὸν Χριστόν] ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα Αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου». (Ἐφ 1,22-23). «Ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ», (Ἐφ. 3,10).

Σημειωτέον ὅτι ἡ διάκρισις τῶν ἀγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων ἐπ' οὐδενὶ δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς δῆθεν πνευματικὴ ὑπεροχὴ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ τοῦτο διότι ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπὸ τοῦ ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς μαθητάς καὶ ἀποστόλους Αὐτοῦ ἐγένετο «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι», (Ἰωάν. 20, 19) ἄνευ τινὸς ποιοτικῆς ἢ ποσοτικῆς διακρίσεως. Ἐρμηνεύων τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, εἰπόντος τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον», (Ἰωάν. 20,22), ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Δέδωκε δέ ὁ Χριστὸς Πνεῦμα Ἅγιον, οὗ τισιν ἀνά μέρος, ἀλλὰ ὅλοις τοῖς μαθηταῖς».

Τοὺς μεγάλους τούτους φωστῆρας, Πέτρον, τὴν πέτραν τῆς πίστεως καὶ Παῦλον, τὸν ἀληθῆ διδάσκαλον καὶ μύστην τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ βοήσωμεν: «Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ θεοῦ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν αἰτήσατε, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν», Ἀμήν. Ἔτη πολλά καὶ ὑγίεινά”.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ φίλεργος ἐπιστάτης τῆς Μονῆς μοναχὸς Εἰρήναρχος παρέθεσε τράπεζαν εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν συνοδείαν Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεγγραμματείας